

DIA INTERNACIONAL CONTRA L'HOMOFÒBIA, LA TRANSFÒBIA I LA BIFÒBIA

Avui fa 32 anys...



ALBA SAPENA

SECRETÀRIA DE DIVERSITAT I IGUALTAT
DE LA JSC TERRES DE PONENT

UN 17 de maig, més concretament el del 1990, el món feia un pas endavant en la lluita pels drets de les persones del col·lectiu LGTBIQ+ traient la de la llista de malalties mentals de l'OMS l'homosexualitat, tant femenina com masculina, donant pas a la despatologització d'aquestes. Aquest fet fou un pilar per consolidar i validar no només al nostre país, sinó arreu del món, una base sòlida que ja estava treballant des de feia molt de temps. I en aquest dia és moment de mirar

enrere i tenir visió històrica per conèixer d'on venim, per tant, cap a on volem anar.

El 1954, el dictador Franco afegia l'homosexualitat a la Ley de Vagos y Maleantes, que aplicava presó, vigilància, submissió, tractaments d'electroxoc, violència, entre moltes altres vexacions i violacions de drets humans. I el 1970, mentre el món s'obria a la revolució hippie i sexual, nosaltres encara teníem la Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social, que s'enfocava a "curar"

l'homosexualitat. Després de lluites incansables i incessants de milers d'activistes, el 1978 Adolfo Suárez modificà el text de la llei mencionada anteriorment i n'eliminà l'homosexualitat, obrint pas a poc a poc a l'aparició del lleure i la nit de manera més o menys oberta del col·lectiu i la sortida a la llum de moltes organitzacions i ONG que havien estat amagades durant anys. La vida del col·lectiu LGTBIQ+ no va ser fàcil, però, i la pandèmia de la SIDA, el rebuig social i la violència s'emportaren moltes activistes i persones.

Arribat el segle XXI comencen a haver-hi les primeres aparicions mediàtiques en prime time de persones homo-

sexuals, persones famoses sortiren de l'armari, i el 2005 el govern socialista de José Luis Rodríguez Zapatero legalitzà el matrimoni igualitari a l'Estat Espanyol, fet que el convertia en un dels països capdavanters a aconseguir la igualtat. No oblidem grans activistes del PSOE i del PSC com Pedro Zerolo que van ajudar a fer-ho possible, Miquel Iceta per ser exemple viu d'una vida plena d'orgull en política, Carla Antonelli per ser una pionera incansable a l'Assemblea de Madrid, Felipe Sicilia, Arnau Ramírez i Francisco Polo apropiant-se de Gais per al Congrés dels Diputats, totes les persones que han treballat en la nova llei LGTBIQ+... I em

deixo noms i històries tacades per fòbies basades en la ignorància, la desinformació, les tradicions casposes i l'auge de les ultradretes que no podem oblidar, però que tampoc podem desanimar-nos per lluitar com tots els referents que he esmentat abans. Perquè tot i ser de diferents generacions, han treballat i reivindicat no només els seus drets sinó els de tota la ciutadania espanyola i catalana.

Des de les Joventuts Socialistes de Lleida mirem passat i present i tots els nostres referents dins del partit per crear projectes de futur en què els i les que som del col·lectiu puguem viure sense cap mena de por i amb igualtat de drets.